

10 Φεβρουαρίου, 1990

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

1. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΟΛΟΚΑΣΙΔΟΥ,
2. ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ ΚΟΛΟΚΑΣΙΔΟΥ,

Αιτήτριες,

v.

ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ,
2. ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 731/87).

Αναγκαστική Απαλλοτρίωση — Νομολογιακές αρχές — Τρόπος απόκτησης της ιδιοκτησίας από την απαλλοτριούσα αρχή — Ανταλλαγή ή αποζημίωση — Ζήτημα διακριτικής ευχέρειας της διοίκησης.

- 5 *Αναγκαστική Απαλλοτρίωση — Γνωστοποίηση Απαλλοτρίωσης — Ενστάσεις — Υπάρχει υποχρέωση εξέτασής τους εφόσον είναι εμπρόθεσμες.*

10 Οι αιτήτριες προσέβαλαν με την προσφυγή τους το διάταγμα απαλλοτρίωσης τεμαχίου τους.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

- 15 1. Η απαλλοτρίωση είναι επιτρεπόμενη προσβολή του ατομικού δικαιώματος ιδιοκτησίας για σκοπούς δημόσιας ωφέλειας. Είναι το έσχατο μέτρο στο οποίο η Διοίκηση πρέπει να καταφεύγει για την επίτευξη του σκοπού. Στην άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας η Διοίκηση πρέπει να εξαντλήσει κάθε πρόσφορο μέσο για να εξευρεθεί ακίνητο με άλλο τρόπο - είτε ακίνητο του 20 δημόσιου, είτε ακίνητο που θα αγοράσει με οικειοθελή προσφορά ιδιοκτήτη - άλλως πως παραβιάζει τα ακραία όρια της διακριτικής της εξουσίας και η πράξη είναι ακυρωτέα. Η Διοίκη-

ση, στην εκλογή του κατάλληλου ακίνητου, πρέπει να ερευνήσει εάν υπάρχουν και άλλα ακίνητα εξ ίσου κατάλληλα για ικανοποίηση του σκοπού της αναγκαστικής απαλλοτριώσης και να προτιμήσει εκείνο του οποίου η απαλλοτρίωση θα προξενήσει την λιγότερο επαχθή στέρηση στον ιδιοκτήτη, σε σύγκριση με τη στέρηση εκείνη που θα προξενήσει απαλλοτρίωση εξ ίσου κατάλληλου ακίνητου σε άλλο ιδιοκτήτη. 5

Η Διοίκηση δεν προχωρεί στην απαλλοτρίωση πριν τη μελέτη σχεδίων για το έργο για το οποίο γίνεται η απαλλοτρίωση. 10

Οι αιτήτριες φέρουν το βάρος της ικανοποίησης του Δικαστηρίου για την ύπαρξη των λόγων που προβάλλουν για ακύρωση. Η ύπαρξη παράβασης νόμου, υπέρβασης και/ή κατάχρησης εξουσίας, που είναι γενικός λόγος για ακύρωση διοικητικής πράξης ή απόφασης, πρέπει να αποδειχθεί με συγκεκριμένα στοιχεία. 15

Στην παρούσα υπόθεση ο σκοπός ήταν η κατασκευή δασικού δρόμου από το Μέσα Ποταμό στο Μονιάτη. Ο δρόμος σε όλη τη διαδρομή κατασκευάστηκε πολλά χρόνια πριν την έκδοση του Διατάγματος Απαλλοτριώσης. Ο δρόμος ήταν συνεχής. Δεν μπορούσε, ούτε ηγέθησε από τις αιτήτριες ότι έπρεπε να εγκαταλειφθεί το μέρος του δρόμου που κατασκευάστηκε πάνω στο Τεμάχιο 294, αντικείμενο της απαλλοτριώσης, και να γίνει αλλαγή της πορείας του δρόμου. 20 25

Η επιχειρηματολογία τους επικεντρώθηκε ότι αντί της διαδικασίας της απαλλοτριώσης έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία της ανταλλαγής κρατικής περιουσίας για το ίδιο μέρος του Τεμαχίου 294. Δεν ισχυρίστηκαν ότι υπήρχε άλλο διαθέσιμο τεμάχιο γης για το σκοπό για τον οποίο εκδόθηκε το προσβαλλόμενο Διάταγμα Απαλλοτριώσης. 30

2. Η διαφορά των αιτητριών αφορά μόνο τον τρόπο απόκτησης από την πολιτεία του ίδιου μέρους γης - με ανταλλαγή περιουσίας ή με πληρωμή αποζημιώσεων με αναγκαστική απαλλοτρίωση. Αυτό είναι στη διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης και δεν προσκρούει στο Νόμο, συμπεριλαμβανομένων και των αρχών του Διοικητικού Δικαίου. 35 40

3. Δεν υποβλήθηκε ένσταση μέσα στη χρονική προθεσμία που καθόριζε η Γνωστοποίηση Απαλλοτριώσης. Στις 12 Μαΐου, 1987, ένσταση υποβλήθηκε στον Υπουργό που στάληκε μέσω του Επάρχου Λεμεσού. Ο Υπουργός, με βάση το Νόμο - Άρθρο 6(1)

- έχει υποχρέωση να εξετάσει τις ενστάσεις κατά της απαλλοτριώσης που υποβάλλονται μέσα στην καθορισμένη προθεσμία. Δεν έχει υποχρέωση να εξετάσει εκπρόθεσμες ενστάσεις.

5 Ο Υπουργός εδώ δεν έλαβε υπόψη, ούτε εξέτασε - όπως εδικαιούτο - την εκπρόθεσμη ένσταση που στάληκε σ' αυτόν.

10 Η Γνωστοποίηση και το Διάταγμα Απολλοτριώσης εκδόθηκαν σύμφωνα με τις πρόνοιες των Άρθρων 4 και 6 του Νόμου. Η Γνωστοποίηση είναι in rem και όχι in personam. Είναι δημόσια γνωστοποίηση. Οι αιτήσεις δεν μπορούν να παραπονοούνται γιατί δε λήφθηκε υπόψη η εκπρόθεσμη ένσταση τους.

15 Ο σκοπός της απαλλοτριώσης, όπως περιγράφεται στη Γνωστοποίηση Απαλλοτριώσης και υιοθετείται στο προσβαλλόμενο Διάταγμα, είναι "αναγκαία για τους ακόλουθους σκοπούς δημόσιας ωφέλειας, δηλαδή την καλύτερη συντήρηση και ανάπτυξη του Δάσους Τροόδους ή οποιουδήποτε των λεχθέντων σκοπιών" και η απαλλοτριώσή της επιβάλλεται για τους ακόλουθους λόγους, δηλαδή για την "καλύτερη προστασία και διαχείριση του αναφερόμενου Δάσους".

20

Ο σκοπός της απαλλοτριώσης είναι σαφής και το προσβαλλόμενο Διάταγμα αιτιολογημένο με τη δέουσα επάρκεια.

25 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

30 *Venglis v. Electricity Authority of Cyprus (1965) 3 C.L.R. 252,*

Chrysochou Bros. v. Cyprus Telecommunications Authority and Another (1966) 3 C.L.R. 482,

35 *Glykis and Another v. Municipal Corporation of Famagusta (1967) 3 C.L.R. 677,*

Lefkartis Bros. v. Republic (1980) 3 C.L.R. 34,

40 *Agrotis v. Electricity Authority of Cyprus (1981) 3 C.L.R. 503.*

Προσφυγή.

Προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του διατάγματος Αναγκαστικής Απαλλοτριώσης μέρους της ακίνητης ιδιοκτησίας

των αιτητριών στο χωριό Μονιάτης.

Γ. Κακογιάννης, για τις Αιτήτριες.

Σ. Μάτσας, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση. 5

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι αιτήτριες με την παρούσα προσφυγή ζητούν την ακύρωση του Διατάγματος Αναγκαστικής Απαλλοτριώσης ακίνητης ιδιοκτησίας στο χωριό Μονιάτης μέρους του Τεμαχίου 294, Φύλλο Σχέδιο XLVII.12, ημερομηνίας 12 Ιουνίου, 1987, που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 26 Ιουνίου, 1987, Αριθμός 2237, Παράρτημα Τρίτο, Μέρος II, σελ. 821, Αριθμός Ατομικής Διοικητικής Πράξης 1031. 10 15

Τα γεγονότα, όπως τα βρίσκει το Δικαστήριο από τα ενώπιόν του στοιχεία, είναι τα ακόλουθα:- 20

Το Τεμάχιο 294 του χωρομετρικού σχεδίου XLVII.12 της κοινότητας Μονιάτη συνορεύει στην ανατολική του πλευρά με χαλίτικη κυβερνητική γη και μετά αρχίζει το κυβερνητικό δάσος.

Το 1970-71 το Τμήμα Δασών αποφάσισε την κατασκευή δρόμου από το Μέσα Ποταμό στο Μονιάτη. Η ιδιοκτήτρια της πιο πάνω περιγραφόμενης ακίνητης ιδιοκτησίας Ελένη Αχιλλέως από το Μονιάτη και οι ιδιοκτήτες των άλλων τεμαχίων που επηρεάζονταν από την κατασκευή του δρόμου παραχώρησαν τη γη τους για το σκοπό αυτό δωρεά. 25 30

Η Ελένη Αχιλλέως με έγγραφη δήλωσή της, ημερομηνίας 27 Ιανουαρίου, 1970 (βλ. Τεκμήριο 1 στην ένσταση), συγκατατέθηκε στην κατασκευή από το Τμήμα Δασών δρόμου πλάτους 16 ποδών από το πιο πάνω τεμάχιο και παραιτήθηκε από κάθε απαίτηση για αποζημιώσεις για τη γη που θα χρησιμοποιόταν για την κατασκευή και το άνοιγμα του αμαξητού δασικού δρόμου. Ο δρόμος κατασκευάστηκε το 1971-72. 35

Αργότερα, η Ελένη Αχιλλέως πώλησε και μεταβίβασε το Τεμάχιο 294 στις αιτήτριες. Πριν την πώληση και μεταβίβαση δεν έγινε η αναγκαία πράξη για αφαίρεση από τον τίτλο της του μέρους που παραχώρησε για την κατασκευή του δρόμου. 40

Οι αιτήτριες με αίτηση ΜΑ 583/85 ζήτησαν από το Επαρχιακό Κτηματολόγιο Λεμεσού ανταλλαγή του μέρους του Τεμαχίου 294, που ήταν επί τόπου ήδη δρόμος, με μέρος του Τεμαχίου 316 - ιδιοκτησία της Δημοκρατίας.

5

Στις 4 Μαρτίου, 1987, με βάση το Άρθρο 4 των περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμων του 1962 έως 1985, (ο "Νόμος"), εκδόθηκε Γνωστοποίηση Απαλλοτριώσεως του επηρεαζόμενου μέρους του Τεμαχίου 294 - 850 τ.μ. - που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, Αριθμός 2214, ημερομηνίας 13 Μαρτίου, 1987, Παράρτημα Τρίτο, Μέρος ΙΙ, Αριθμός Ατομικής Διοικητικής Πράξης 312.

Καμιά ένσταση δεν υποβλήθηκε μέσα στην προθεσμία των δεκαπέντε ημερών που καθόριζε η γνωστοποίηση όπως προβλέπεται από το Άρθρο 4 του Νόμου.

Οι αιτήτριες εκπρόθεσμα στις 12 Μαΐου, 1987, με επιστολή του δικηγόρου τους προς τον Υπουργό Γεωργίας και Φυσικών Πόρων, μέσω του Επάρχου Λεμεσού, υπόβαλαν ένσταση.

Στις 4 Ιουνίου, 1987, ο Έπαρχος Λεμεσού πληροφορήσε το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Γεωργίας και Φυσικών Πόρων ότι στο γραφείο του δε λήφθηκε καμιά ένσταση αναφορικά με τη Γνωστοποίηση Απαλλοτριώσεως με Αριθμό 312/87.

Στις 12 Ιουνίου, 1987, ο Υπουργός Γεωργίας και Φυσικών Πόρων, ασκώντας τις εξουσίες που χορηγούνται στο Υπουργικό Συμβούλιο σύμφωνα με το Άρθρο 6 του Νόμου, που η άσκησή τους ανατέθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο σε αυτόν, εξέδωσε το προσβαλλόμενο Διάταγμα Απαλλοτριώσεως.

Οι αιτήτριες πρόβαλαν τους ακόλουθους λόγους για ακύρωση:-

(1) Η συγκατάθεση και η ιδιοκτησία της προκάτοχης ιδιοκτήτριας Ελένης Αχιλλέως δεν είχε νομικό αποτέλεσμα ή οποιοδήποτε επηρεασμό στην ιδιοκτησία τους.

(2) Παράβαση των αρχών της χρηστής διοίκησης, υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσίας, επειδή ο σκοπός της απαλλοτριώσεως μπορούσε να επιτευχθεί με διευθέτηση λιγότερο επαχθή για τις αιτήτριες.

(3) Παράβαση νόμου.

(4) Έλλειψη δέουσας έρευνας και πλάνη περί τα πράγματα' και

(5) Έλλειψη αιτιολογίας, γιατί ο σκοπός της απαλλοτρίωσης δεν καθορίζεται με σαφήνεια, ούτε στη Γνωστοποίηση, ούτε στο Διάταγμα Απαλλοτρίωσης.

5

Ο περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας (Διακατοχή, Εγγραφή και Εκτίμησις) Νόμος, (Κεφ. 224, 3/60, 78/65, 10/66, 75/68, 51/71, 2/78, 16/80, 23/82, 68/84, 82/84, 86/85), στο Άρθρο 40(1) προνοεί:-

10

"40. - (1) Ουδεμία μεταβίβασις ή εμπράγματον βάρος εφ' οιασδήποτε ακινήτου ιδιοκτησίας είναι έγκυρος ή έγκυρον εκτός εάν εγγραφή ή καταχωρηθή εν τω Επαρχιακώ Κτηματολογικώ Γραφείω."

15

Η δήλωση και η παραχώρηση από την Ελένη Αχιλλέως δε συμπληρώθηκε σύμφωνα με το Νόμο. Με τη μεταβίβαση και εγγραφή του τίτλου στις αιτήτριες ολόκληρη η έκταση της γης του Τεμαχίου 294, στο οποίο αναφέρεται ο τίτλος, σύμφωνα με το Άρθρο 50 της ίδιας νομοθεσίας, είναι ιδιοκτησία τους χωρίς καμιά επιβάρυνση.

20

Οι καθ' ων η αίτηση πρόδηλα δεν αμφισβήτησαν τούτο, γι' αυτό και προχώρησαν με τη διαδικασία της καταναγκαστικής απαλλοτρίωσης σύμφωνα με το Νόμο.

25

Η επιχειρηματολογία για υποστήριξη του κύριου λόγου ακύρωσης επικεντρώθηκε στο γεγονός ότι οι αιτήτριες υπόβαλαν το 1985 την αίτηση ΜΑ 583/85 για ανταλλαγή, όπως πιο πάνω αναφέρεται, και αντί να γίνει ανταλλαγή οι καθ' ων η αίτηση προχώρησαν στην πράξη της απαλλοτρίωσης σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει ο Νόμος. Αυτό, ισχυρίζονται, είναι αντίθετο με το Νόμο, ο οποίος περιλαμβάνει και τις αρχές του Διοικητικού Δικαίου, και με τη νομολογία του Δικαστηρίου, στην οποία έχει γίνει αναφορά στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου τους. Η Διοίκηση ενήργησε με υπέρβαση και κατάχρηση εξουσίας.

30

35

Οι αιτήτριες ισχυρίστηκαν ότι η απαλλοτρίωση έγινε χωρίς έρευνα άλλων τρόπων για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού.

40

Το ζήτημα τούτο ηγέρθηκε και αποφασίστηκε στις υποθέσεις *Maria Ch. Venglis and The Electricity Authority of Cyprus* (1965) 3 C.L.R. 252, *Chrysochou Bros. and 1. The Cyprus Telecommunications Authority 2. The Republic of Cyprus*,

through The Council of Ministers (1966) 3 C.L.R. 482, *Niomi Michael Glyki and Another v. The Municipal Corporation of Famagusta* (1967) 3 C.L.R. 677, *Lefkaritis Bros. v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 34, *Agrotis v. Electricity Authority* (1981) 3 C.L.R. 503.

5

Με τη νομολογία καθιερώθηκαν τα πιο κάτω:-

10 Η απαλλοτρίωση είναι επιτρεπόμενη προσβολή του ατομικού δικαιώματος ιδιοκτησίας για σκοπούς δημόσιας ωφέλειας. Είναι το έσχατο μέτρο στο οποίο η Διοίκηση πρέπει να καταφεύγει για την επίτευξη του σκοπού. Στην άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας η Διοίκηση πρέπει να εξαντλήσει κάθε πρόσφορο μέσο για να εξευρεθεί ακίνητο με άλλο τρόπο - είτε ακίνητο του δημοσίου, είτε ακίνητο που θα αγοράσει με οικειοθελή προσφορά ιδιοκτήτη - άλλωστεως 15 παραβιάζει τα ακραία όρια της διακριτικής της εξουσίας και η πράξη είναι ακυρωτέα. Η Διοίκηση, στην εκλογή του κατάλληλου ακινήτου, πρέπει να ερευνήσει εάν υπάρχουν και άλλα ακίνητα εξ ίσου κατάλληλα για ικανοποίηση του σκοπού της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης και να προτιμήσει εκείνο του οποίου η απαλλοτρίωση θα 20 προξενήσει την ολιγότερο επαχθή στέρηση στον ιδιοκτήτη, σε σύγκριση με τη στέρηση εκείνη που θα προξενήσει απαλλοτρίωση εξ ίσου κατάλληλου ακινήτου σε άλλο ιδιοκτήτη.

25 Η Διοίκηση δεν προχωρεί στην απαλλοτρίωση πριν τη μελέτη σχεδίων για το έργο για το οποίο γίνεται η απαλλοτρίωση - (βλ., επίσης, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 87, Οικονόμου "Ο Δικαστικός Έλεγχος της Διακριτικής Εξουσίας" (1966) σελ. 186).

30 Οι αιτήτριες φέρουν το βάρος της ικανοποίησης του Δικαστηρίου για την ύπαρξη των λόγων που προβάλλουν για ακύρωση. Η ύπαρξη παράβασης νόμου, υπέρβασης και/ή κατάχρησης εξουσίας, που είναι γενικός λόγος για ακύρωση διοικητικής πράξης ή απόφασης, πρέπει να αποδειχθεί με συγκεκριμένα στοιχεία.

35

40 Στην παρούσα υπόθεση ο σκοπός ήταν η κατασκευή δασικού δρόμου από το Μέσα Ποταμό στο Μονιάτη. Ο δρόμος σε όλη τη διαδρομή κατασκευάστηκε πολλά χρόνια πριν την έκδοση του Διατάγματος Απαλλοτρίωσης. Ο δρόμος ήταν συνεχής. Δεν μπορούσε, ούτε ηγέρθηκε από τις αιτήτριες ότι έπρεπε να εγκαταλειφθεί το μέρος του δρόμου που κατασκευάστηκε πάνω στο Τεμάχιο 294, αντικείμενο της απαλλοτρίωσης, και να γίνει αλλαγή της πορείας του δρόμου.

Η επιχειρηματολογία τους επικεντρώθηκε ότι αντί της διαδικασίας της απαλλοτρίωσης έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία της ανταλλαγής κρατικής περιουσίας για το ίδιο μέρος του Τεμαχίου 294. Δεν ισχυρίστηκαν ότι υπήρχε άλλο διαθέσιμο τεμάχιο γης για το σκοπό για τον οποίο εκδόθηκε το προσβαλλόμενο Διάταγμα Απαλλοτρίωσης. 5

Η διαφορά των αιτηριών αφορά μόνο τον τρόπο απόκτησης από την πολιτεία του ίδιου μέρους γης - με ανταλλαγή περιουσίας ή με πληρωμή αποζημιώσεων με αναγκαστική απαλλοτρίωση. Αυτό είναι στη διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης και δεν προσκρούει στο Νόμο, συμπεριλαμβανομένων και των αρχών του Διοικητικού Δικαίου. 10

Δεν υποβλήθηκε ένσταση μέσα στη χρονική προθεσμία που καθόριζε η Γνωστοποίηση Απαλλοτρίωσης. Στις 12 Μαΐου, 1987, ένσταση υποβλήθηκε στον Υπουργό που στάληκε μέσω του Επάρχου Λεμεσού. Ο Υπουργός, με βάση το Νόμο - Άρθρο 6(1) - έχει υποχρέωση να εξετάσει τις ενστάσεις κατά της απαλλοτρίωσης που υποβάλλονται μέσα στην καθοριζόμενη προθεσμία. Δεν έχει υποχρέωση να εξετάσει εκπρόθεσμες ενστάσεις. (Βλ. *Agrotis v. Electricity Authority* (ανωτέρω).) 15 20

Οι αιτήτριες ισχυρίστηκαν ότι ο Υπουργός δεν πληροφορήθηκε για την εκπρόθεσμη ένστασή τους για να μπορέσει να ασκήσει διακριτική ευχέρεια - να εξετάσει ή να μην εξετάσει την ένσταση. Πρόβλεπαν ότι αυτό συνιστά έλλειψη δέουσας έρευνας και πλάνη περί τα πράγματα. Οι ισχυρισμοί των αιτητριών δεν υποστηρίζονται από τα γεγονότα. Η εκπρόθεσμη ένστασή τους στάληκε στον ίδιο τον Υπουργό και η επιστολή του Επάρχου ημερομηνίας 4 Ιουνίου, 1987, δεν μπορεί να αποτελέσει στήριγμα στον ισχυρισμό τους. Στο προσβαλλόμενο Διάταγμα Απαλλοτρίωσης αναφέρεται ότι καμιά ένσταση δεν υποβλήθηκε εναντίον της σκοπούμενης απαλλοτρίωσης της ακίνητης ιδιοκτησίας. Ο Υπουργός δεν έλαβε υπόψη, ούτε εξέτασε - όπως εδίκαιουτο - την εκπρόθεσμη ένσταση που στάληκε σ' αυτόν. (Βλ. *Lefkaritis Bros. v. Republic* (ανωτέρω).) 25 30 35

Η Γνωστοποίηση και το Διάταγμα Απαλλοτρίωσης εκδόθηκαν σύμφωνα με τις πρόνοιες των Άρθρων 4 και 6 του Νόμου. Η Γνωστοποίηση είναι *in rem* και όχι *in personam*. Είναι δημόσια γνωστοποίηση. Οι αιτήτριες δεν μπορούν να παραπονούνται γιατί δε λήφθηκε υπόψη η εκπρόθεσμη ένστασή τους. 40

Ο σκοπός της απαλλοτρίωσης, όπως περιγράφεται στη Γνωστο-

ποίηση Απαλλοτριώσης και υιοθετείται στο προσβαλλόμενο Διάταγμα, είναι "αναγκαία για τους ακόλουθους σκοπούς δημόσιας ωφέλειας, δηλαδή την καλύτερη συντήρηση και ανάπτυξη του Δάσους Τροόδους ή οποιουδήποτε των λεχθέντων σκοπών και η
5 απαλλοτριώσή της επιβάλλεται για τους ακόλουθους λόγους δηλαδή για την καλύτερη προστασία και διαχείριση του αναφερόμενου Δάσους."

10 Ο σκοπός της απαλλοτριώσης είναι σαφής και το προσβαλλόμενο Διάταγμα αιτιολογημένο με τη δέουσα επάρκεια.

Με βάση τα πιο πάνω οι αιτήσεις δεν έχουν ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος που να δικαιολογεί την επέμβαση του Δικαστηρίου στο προσβαλλόμενο Διάταγμα.
15

Η προσφυγή απορρίπτεται.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

20 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*